

KARHUN- KIERROS

3
/2017

55. vuosikerta
Helsingin yliopiston
Satakuntalainen Osakunta

Syksy on taas

Satolainsta yrittäjyyttä

Matkailua

Karhunkierros 3/2017

Lehden tekivät:

Milla-Maria Alhanen

Juho Tuomi

Tero Rehula

Salla Tuononen

Maria Djakonowsky

Opastustoimikunta 2017

KARHUNKIERROS

Satakuntalaisen Osakunnan
tiedotuslehti

Perustettu vuonna 1963.

ISSN-L 1239-1913

ISSN 1239-1913 (Painettu),
ISSN 2242-6558 (Verkkolehti)

JULKAISIJA

Satakuntalainen Osakunta
Lapinrinne 1 A8,
00180 Helsinki

PÄÄTOIMITTAJA

Milla-Maria Alhanen
paatoimittaja(at)satakuntatalo.fi

Kannen kuva
Milla-Maria Alhanen

Kannen nimiö
Kalle Järvenpää
muokannut Milla-Maria Alhanen

Painos
70 kappaletta

Paino
Painosalama OY

Karhunkierros nauttii HYYn
järjestölehtitukea.

Syysnumero

5	Pääkirjoitus: <i>Muodonmuutoksia</i>
6	Q-kulma: <i>Vanhaa arvostaen, uutta jublistaen</i>
7	Artikkeli: <i>Karhunkierros</i>
16	Tapaa opastajat!
20	Artikkeli: <i>Satolaista yrittäjyyttä: Slurp tuo kahvisi kotiovellekin</i>
23	Soittolista
24	Artikkeli: <i>Nörteilyä saksanmaalla</i>
26	Horoskooppi
28	Kuolemattomat

Muodonmuutoksia

Heti olohuoneeni ikkunan ulkopuolella kasvaa koivu. Sen elinkaarta on ollut mielenkiintoista seurata sivusilmällä vuoden mittaan (call me boring, but...): ensimmäisiä hiirenkorvia kevättalvella ja niiden puhkeamista uskomattomaan viherloistoon alkukesän aikoihin. Ja nyt talven lähestyessä lehtien kellastumista, käpertymistä ja hiljaista putoamista.

Myös ihmiset käyvät vuoden mittaan läpi omanlaisensa metamorfoosin. Olemme kesämoodissa lähes huomaamattamme melkoisen erilaisia kuin muina vuodenaikoina; muutos on suurin tietysti niillä, jotka viettävät pitkän loman. Joistakin kuoriutuu varsinaisia kesämökki-ihmisiä, jotka loikoilevat kaupungin metelin ulottumattomissa jopa viikkokausia. Toisia tällainen lekottelu piristää, ja he palaavat loman loppuessa töihin virkeinä ja tarmoa pursuavina. Toisille saattaa käydä päinvastoin: he nauttivat joutenolosta siinä määrin, että jäävät jonkinasteiseen kesäterään.

Olenko minä mökki-ihminen? Jaa—a. Alkeelliset olot ja ruuanlaitto — joka helposti kestää kaksi- tai jopa kolme kertaa niin kauan kuin kotona — kyllä ihastuttavat minua aluksi, mutta parin päivän kuluttua alan haikailla takaisin sähkön ja juoksevan veden luo. Uskon kuitenkin, että rauhoittuminen mökillä tekee hyvää itse kullekin, vaikka sitten vain pienissä erissä.

Vietin tällä kertaa loikoilukesän, mutta kai se tulikin tulevaa lukuvuotta silmällä pitäen tarpeeseen; gradun väännön lisäksi energiaa tulevat vaatimaan uusi työpaikka ja opintojen viimeistely. Monilla meistä on jossain muodossa urakamme ja uuden opettelumme tänä syksynä — joillakin se on runsas kurssimäärä tai vaativa työ, toisilla taas uusi opiskelupaikka tai jopa asuinpaikka.

Tässä onkin erinomainen aasinsilta pääkirjoituksen toiseen aiheeseen: lämpimästi tervetuloa fukseille ja muillekin ensi kertaa osakuntaan tutustuville! Uusien opintojen aloittaminen ja totuttelu pääkaupungin elämään tuntuu paitsi innostavalta, varmasti myös jännältä. Satakuntatalolla on kuitenkin kaikki mahdollisuudet tulla uudeksi kodiksenne ja satolaisista taas uusi perheenne. Vähintäänkin sisäpiirivitsien ja kettuilun suhteen — joka sekin on tietysti vain tapa osoittaa kiintymystä.

Mutta tosissaan! Tämä käsissäsi pitelemä lehti on yksi erinomainen ikkuna satolaisten elämään (parhaiten sitä ehkä esittää lopusta löytyvä Kuolemattomat-palsta). Se ilmestyy neljä kertaa vuodessa ja sisältää juttuja työ- ja opiskelukertomuksista aina esittelyihin ja matkakuvauksiin. Tässä vuoden toiseksi viimeisessä numerossa on muun muassa luvassa opastustoimikunnan esittäytyminen, yrittäjätarina sekä muisteloita kesän matkoista.

Ota siis viereesi kuppi teetä tai kaakaota, käperry lämpimän viltin sisään ja nauti lukukokemuksestasi!

Milla

Vanhaa arvostaen, uutta juhlistaen

Syksy on osakunnalla aina uuden alku. Uusi lukuvuosi- ja kausi alkavat. Fuksit saapuvat ja vanhat vertyvät. Tervetuloa sekä uusille että vanhoille!

*Teksti: Jubo Tuomi
Kuva: Tommi Kervinen*

Tänä syksynä osakunnalla alkoi uusi aika, kun 7.10.2017 Satakuntalaista ehtoota vietettiin inspehtorinvaihtokaronkkana. Satakuntatalon juhlasali oli täyttynyt juhlijoista, jotka olivat saapuneet todistamaan inspehtori Hannele Niemen kauden päättymistä ja uuden inspehtorin kauden alkua. Koko osakunnan puolesta suurkiitos väistyvälle inspehtorille ja onnea ja menestystä niin uusiin kuin vanhoihinkin kansallisiin ja kansainvälisiin tehtäviin!

Juhlassa uutena inspehtorina aloitti professori Jari Yli-Kauhaluoma. Onnentoivotukset myös uudelle inspehtorille! Inspehtorin ensimmäisen puheen perusteella osakunnalle on luvassa lisää hyviä vuosia hyvässä johdossa ja valvonnassa.

Inspehtorin vaihtuessa vaihtuu myös Satalinnan Säätiön hallituksen puheenjohtajuus. Uusi puheenjohtaja saa jatkettavakseen Satakuntatalon peruskorjausremonttihankkeen. Muutoinkin säätiössä tapahtuu uudistamista: Noin vuoden kuluessa säätiö päivittää sääntöjään ja säätiö on jo nyt myynyt omistamiaan asunto-osakkeita ja ostanut tilalle toisia. Lisäksi säätiön omistama Jooseppi ja Maila Mikkolan Laaksola-kodin Satakuntasalin irtaimistosta koostuva kokoelma on päätetty entisöidä ja se toivottavasti saadaan parin vuoden kuluessa esille Satakunnan museoon Poriin.

Vuoden mittaan myös osakunnan omistamat taide-esineet ovat olleet osakunnan hallituksen asialistalla. Taideomaisuutta on keväällä kartoitettu ja kartoituksen jälkeen osakunnan taiteen sijoituspaikkoihin liittyviin haasteisiin pyritään vastaamaan: kaikki taide tulisi saada asianmukaiseen säilytykseen ja mahdollisuuksien mukaan esille edes silloin tällöin. Kokoelman entisöintikin nousee jossain vaiheessa asialistalle.

Lopuksi kuriositeettina voidaan mainita, että kesän aikana osakunta entisöi kokoushuoneessa olevan puheenjohtajalle varatun ”valtaistuimen”. Nyt tuolissa kelpaa niin vanhan kuin uudenkin vallan istua.

Viisaita päätöksiä ja hyvää syksyä toivottaen,

Karhunkierros

(Se vaellusreitti)

Teksti & kuvat: Salla Tuononen

Prologi: Miten päädyin Karhunkierrokselle?

Minun Karhunkierrokseni alkoi sohvalta. Olin ajatellut vaeltamista ennenkin, mutta luulin etten pystyisi siihen. Kun sitten katsoin kotona Wild – Villi vaellus – elokuvan, tositarinan naisesta, joka patikoi yksinään tuhat mailia, vaelluskipinä syttyi. Luin kirjan, johon elokuva perustuu ja kipinä pääsi valloilleen. Viimeisen niitin antoi kesätyö, joka sattumankaupalla jätti elokuuhun kolme viikkoa vapaata eli ajankohdan, jolloin vaellukselle olisi mentävä, jos koskaan.

Kysyin jo keväällä ystäviltä, jotka voisivat ottaa minut mukaan, mutta kukaan ei päässyt. Menisin siis yksin, no ehkä silti selviäisin. Vahingossa pubelimessa vastattu ”kyllä kai sä voit tulla”, ja huomasin, että kohta äiti olikin jo varannut kalenteristaan tilaa vaellukselle. Mitähän tästä tulee...

En ollut vaeltanut aiemmin, joten kunnon akateemikkona totesin, että taitoahan täytyy ensin tankata jostain. Lainasin kirjastosta niin monta kirjaa vaeltamisesta, retkeilystä ja Karhunkierroksesta kuin löysin. Lainasin myös kartan, josta tarkastin reitin etukäteen. Yritin arvioida sopivia päivämatoja sen perusteella että keskimääräinen nopeus maastossa taakan kanssa on 3 km/h, jopa hitaampi jos maasto on rankkaa. Päädyimme viiteen kävelypäivään ja lähtöön Karhunkierroksen alkuperäiseltä lähtöpaikalta, Ristikalliosta, josta matka on hieman lyhyempi, noin 70 km.

Olin kyllä tehnyt päiväretkiä, suunnistanut ja teltaillut aiemminkin, mutta nyt ne pitäisi yhdistää ja lisäksi selkään hilata kaikki viikon tavarat. Kaikkien lähteiden vinkki oli sama: älä pakkaa liikaa tai et jaksaa kävellä. Aloin myös miettiä mukaan tarvittavia tavaroita: ostin rinkan ja makuualustan, teltaa ja retkikeitin saatiin lainaan. Muutamaa viikkoa ennen ostin vielä villatopin ja sadeasun, ja kaikki alkoi olla kasassa.

Olin jo aiemmin todennut, että vaeltaisin lenkkareissa, vaelluskengät ovat kalliit ja turhat jokapäiväisessä elämässäni, mitä jos vihaisin koko touhua. Kaiken lisäksi en olisi ehtinyt sisäänajaa kenkiä, parempi olisi mennä rakottomilla jaloilla. Monet yrittivät neuvoa toisin; taitaisin nilkkani juurakoissa ja siellä voi olla kosteaakin. No olen liikkunut metsässä ainoastaan lenkkareissa, ajattelin. Nilkat ovat kestäneet tähänkin saakka ja ohuen kengän etu on, että se kuivuu jalan lämmössä nopeasti.

Siis matkaan!

Viikonloppu ennen kierrosta

Viimeiset puhelut ennen kotoa lähtöä kuluivat ruuan pohtimiseen. Olin pakannut valtavan määrän pussipastaa, puuroa, pähkinöitä ja suklaata rinkaani ja olin vakuuttunut, että ruoka loppuu kesken. Äiti taas oli sitä mieltä, että ruokaa on liikaa ja jälkiruoka on turhaa painoa. Totesin, että jälkiruoka on ainoa asia, josta en suostu rinkassa luopumaan. Lentoa varten kaiken piti mahtua rinkaani, joten lopulta lähdin kotoa vaellusvaatteet päälläni ilman vaihtovaatteita.

Kuusamossa olimme maanantaita edeltävän yön sukulaisen luona. Siellä oli hyvä katsoa vielä pakkaukset loppuun ja tasapainottaa rinkat. Äitini on ehkä maailman huonoin pakkaaja, joten luonnollisesti autoon oli lähtenyt rinka (tyhjänä), täysi lentolaukku, pyykkikorillinen vaellustavaroita, sekä joitakin irrallisia tavaroita kuten teltaa ja kolme retkikeitintä.

Sunnuntai-ilta meni minun yrittäessä vakuuttaa äidille, ettei mukaan tarvitse kovin montaa vaihtovaatetta, useampaa keitintä, shampoota (iltaisin lämpötilaksi oli luvattu noin 10 astetta, kuka siinä haluaa pestä hiuksia tunturipuron kylmällä vedellä), tai neljän litran edestä vesipulloja.

Lopulta tavarat saatiin jotenkuten rinkoihin ja sadesuojatkin päälle. Painoa oli molemmilla 18 kg, joten lopulta sain äidin kanssa vesipullot karsittua yhteensä reiluun litraan.

Päivä 1: miten helvetissä tätä rinkkaa kannetaan? (9+10 km)

Karhunkierros-bussi lähti Kuusamosta seitsemältä maanantaiaamuna. Aluksi kyydissä oli vain me ja muutama muu, mutta Rukalta kyytiin tulikin useampi kymmenen ihmistä. Jo siinä vaiheessa aloin huomata, ettei oma valmistautumiseni ollutkaan ehkä huonoimasta päästä; suurimmalla osalla kun ei ollut käsitystä edes siitä, että lähtöpaikkoja on kaksi. Meitä ja erästä pariskuntaa lukuun ottamatta koko bussillinen suuntasi Hautajärvelle, pohjoisemmalle ja uudemmalle lähtöpaikalle, josta pituutta Rukalle kertyy 82 km.

Astuimme bussista ulos sateeseen ja jäimme säättämään rinkkoja selkään parkkipaikalla. Vieressä oli kyltti, jossa luki *Karhunkierros* ja olo oli epätodellinen. Vatsaa väänsi jännityksestä, mutta samalla en voinut uskoa, että kuukausien suunnittelu oli vienyt tähän ja nyt jäljellä oli enää itse suoritus. Sade ropisi huppuun ja yritin opettaa äidille, kuinka rinkka nostetaan selkään, mille kohdille hihnojen tulee asettua ja miten säädöt tehdään. Lopulta astuimme kyltin ali ja lähdimme taivastaan viikon ensimmäisiä kilometrejä. Vauhti oli sanoin kuvaamattoman hidas juoksemaan tottuneille, ja rinkka painoi. Voiko tämän kanssa edes kävellä normaalisti?

Alussa oli tylsän näköistä talousmetsää, mutta jo muutaman kilometrin päästä tulimme kansallispuiston rajan yli ja metsäkin muuttui. Etukäteen sovimme, että taukoja pidetään puolen tunnin tai 45 minuutin välein, vaikka ei väsyttäisikään. Tauolla otetaan aina rinkka pois selästä ja syödään jotain.

Äidillä oli nälkä jo lähtiessä, ja äkkiä olikin hyvä, että olin pakannut niin paljon ruokaa mukaan. Lounas syötiin 5 km kohdalla Ristikallion tuvalla. Kanarisotto, jossa ei ollut kanaa, maistui hämmentävän paljon kanalta.

9 km kohdalla alkupään reitit yhdistyvät, ja loppumatka on yhtenäistä polkua. Kohdalla on Taivalkönkään autiotupa, joka oli suunnitelman mukainen ensimmäinen yöpaikka. Jätimme rinkat siihen ja lähdimme kulkemaan kohti Hautajärven lähtöpaikkaa, sillä halusimme käydä katsomassa 5 km päässä olevaa Oulangan kanjonin. Se olikin ihan kävelyn arvoinen nähtävyys, vaikka melko lähelle olisi päässyt autollakin.

Lisäksi päädyimme käymään Lapin puolella Sallan kunnassa, loput Karhunkierroksesta on vanhaa Oulun lääniä tai Pohjois-Pohjanmaata.

Äkkiä olikin hyvä, että olin pakannut niin paljon ruokaa mukaan.

Olimme olleet ensimmäisenä autiotuvalla, ja poissa ollessamme sinne olikin jo ehtinyt tulla muutama muukin matkaaaja. Perässä tuli vielä lisää yöpyjiä, ja lopulta tuvan sisällä nukkui 11 ihmistä. Viiden nuoren miehen porukka oli varsin mielenkiintoinen tuttavuus: ensimmäinen tuli paikalle hyväntuulisena puolijuoksua, ja olimme jo nähneetkin hänen juoksevan kanjonille ilman rinkkaa, seuraava oli tosi iloinen ja puhelias, kolmaskin näytti hyvävointiselta, mutta kaksi viimeistä olivat kuin maansa myyneitä ja toinen totesikin heti tuvalla tultaessa: ”Tekis mieli polttaa tää rinkka”.

Tuvalla oli myös juuri 18 vuotta täyttänyt nainen, joka kertoi, ettei ollut ottanut telttaa mukaan. Päivän aikana hän oli syönyt vain yhden Snickersin, koska hänellä oli vain tulitikut mukana eikä hän ollut osannut sytyttää nuotiota tai käyttää kaasuhellaa.

Päivä 2: Vaeltamisen ihanuus (19 km)

Yön nukuin vaihtelevasti. Menimme aikaisin nukkumaan, sillä kävely väsyttää, mutta kovalla laverilla nukkuminen kuumassa autiotuvassa ei ehkä ole kaikista mukavinta edes todella väsyneenä. Muut tuvan käyttäjät eivät menneet läheskään niin aikaisin nukkumaan ja ulko-oven narina herätti minut jatkuvasti.

Aamulla nousin spontaanisti kuudelta huussissa käydäkseen, mutta ulkoilma oli mukavan raikasta ja aurinkoista, enkä halunnut enää mennä nukkumaan. Yllätyksekseni myöskään mihinkään paikkaan ei koskenut aamulla. Menin pesemään hampaita joen varteen ja myös normaalisti aamu-uninen äiti kamposi ulos autiotuvasta. Meidän oli tarkoituskin lähteä heti aamulla liikenteeseen, mutta kumpikaan meistä ei ollut tottunut nousemaan ennen herätyskelloa.

Toiselle päivälle sattuiakin reissun mahtavin sää ja hienoimmat maisemat.

Keitimme hirviömäisen annoksen kaurapuuroa, jota olin kotona tuunnannut lisäämällä siihen siemeniä ja tattarileseitä sekä kuivattuja mustikoita ja banaaneja. Pakkasimme rinkat mahdollisimman hiljaa pimeässä tuvassa, vyötimme ne selkään ja nousimme riippusillalle ihailemaan kirkastuvaa päivää. Olin hyvästä säästä niin innoissani, että ensimmäistä kilometriä ei meinattu päästä etenemään juurikaan, kun oli pakko ottaa niin paljon kuvia.

Toiselle päivälle sattuiakin reissun mahtavin sää ja hienoimmat maisemat. Metsässä oli juuri sopivan lämmintä ja aurinko siivilöityi kauniisti puiden läpi. Ensimmäiset 8 kilometriä olivat helppokulkuista kangasmetsää ja pääsimme hujauksessa Oulangan leirintäalueelle, mistä ostimme oikeaa kahvia, munkkia ja jäätelöä. Kahvilan pitäjä kertoi meille, että aiemmin tapaamamme nuori nainen oli tullut kahvilaan jo varhain ja pitäjä oli avannut kahvilan etuajassa häntä varten, koska Snickersit olivat lopussa. Kuulemma jaloissakin oli rakkolaastareita aina kolme päällekkäin.

Leirintäalueelta lähdettyämme tulimme nopeasti ehkä Karhunkierroksen parhaimmille näköalaosuuksille: Kiutakönkään kuohut ja Oulankajoen mutkittelu helpottivat matkantekoa huomattavasti. Vaikka jalkoja jo hieman alkoi särkeä, oli harjun päällä tasaisella hiekkapolulla helppo taivaltaa. Vanhaa metsää, keloja ja jokirantaa riitti pitkän matkaa. Iltapäivällä tulimme joenrannassa sijaitsevalle Ansakämpälle, johon olimme

Huomionarvoista aloitteleville vaeltajille

- Tutustu kohteeseen jotenkin. Vaikka reitti olisi merkitty on kartan tutkimisesta usein hyötyä: Esimerkiksi luontoon.fi on hyvä sivusto
- Lue blogeja ja/tai kirjoja vaeltamisesta; saat vinkkiä siitä, mitä ehkä kannattaa ottaa mukaan
- Älä pakkaa liikaa. Kaikki, minkä metsään vie, on kannettava sieltä myös pois
- Yritä lainata tavaroita tutuilta (tai kuinoma.fi); retkeilyvarusteet ovat kalliita!
- Ole nöyrä; Lapin poliisi on ollut tänä kesänä poikkeuksellisen työllistetty kokemattomien retkeilijöiden takia, kun he ovat nääntyneet tai sairastuneet metsässä
- Virtaavaa vettä voi juoda keittämättäkin, mutta useimmiten se kannattaa keittää. Puron yläjuoksulla voi olla vaikkapa eläimen raato, joka pilaa veden
- Ota AINA mukaan retkikeitin ja tarpeeksi polttoainetta! Märän nuotion sytyttäminen on vaikeaa ja metsäpalovaroituksen aikana avotulenteko on aina kielletty
- Kastua ei kannata, eli sadeasu on must have
- Ensiapu- ja korjausvälineet kannattaa ottaa mukaan aina, vaikka niitä ei ikinä tarvitsisi, sillä joskus voi tulla teltaan reikä sadekuuron aikana tai jalkaan runsaasti vuotava haava

RUOKA:

- Ennen kaikkea: arvioi kalorit joita kulutat, ja jotka on siis syötävä.
- Kuivattu ruoka on kevyttä kantaa, pähkinöitä ja suklaata ym naposteltavaa on vaikea ottaa mukaan liikaa.
- Pakkaa myös ylimääräistä ruokaa mukaan, jälkiruuasta on myös iloa. Vaellukselle ei kannata lähteä laihduttamaan!

suunnitelleet jäävämmä yöksi. Notkossa oli kuitenkin hyttysiä ja ilta oli niin kaunis, että jatkoimme taivalta eteenpäin neljä kilometriä. Polku kääntyi syvemmälle metsään ja muuttui taas juurakkoisemmaksi ja haastavammaksi. Jalkoja särki jo niin, että oli levättävä kilometrin välein.

Jäimme siis yöksi Kulmakkopuron laavulle, jossa oli jo meidän lisäksi kolmen miehen porukka. Sattui ja oli nälkä ja telttapaikka oli vinossa ja meinasimme saada riidan aikaan teltan pystyttämisen takia, mutta selvisimme siitä kuitenkin.

Iltaruokaa tehtiin nuotiolla, meillä oli taas pussipastaa soijarouheella, mutta ihmeeksemme isokokoiset miehet söivät puuroa, lämmin kuppi -keittoa (noin 100 kcal pussissa) ja teetä. Kun ihmettelimme ääneen, eikö heillä ole enempää ruokaa, kaikki sanoivat olleensa koko matkan ajan nälkäisiä ja yksi totesi, että täällä Karhunkierroksellahan on kioskeja joka paikassa ja muutenkin aloittelijalle helppoa. Kerroin, että kioskeja on kahdessa kohdassa, Oulangan leirintäalueella ja luontokeskuksella (12 km sitten reitillä) ja seuraava olisi Juuman kylässä (20 km päässä) ja lopuksi Rukalla. Lisäksi kerroimme, että viimeiset kymmenen kilometriä reitillä on vaikeinta maastoa ja siihen voisi tuhraantua aikaa hyväkuntoisellakin.

Miehet kummastelivat, mistä olin saanut nämä tiedot, olinko käynyt täällä aiemmin, kerroin, että netistä ja opaskirjoista nämä olin lukenut. Heillä ei ollut edes karttaa mukana. He muuttivat lopulta hieman alkuperäistä reittisuunnitelmaansa saamiensa tietojen perusteella; päivän hyvä työ tehty siis.

Päivä 3 - tulosyö: joka paikan kipu (20 km)

Liukumäessä ei ole helppo nukkua, kun välillä pitää kiivetä takaisin teltan yläosaan. Heräsimme kuitenkin taas vähän kuuden jälkeen ja pääsimme kahdeksalta matkaan. Sää tiedotus väitti sadepäivän tulevan, joten sadeasut pakattiin päällimmäiseksi. Luvattua sadetta ei kuitenkaan tullut. Kolmannen päivän taival oli kivuliasta alusta loppuun.

Aamu alkoi kiipeämisellä, mikä tietysti tarkoitti pitkää laskeutumista, joka ei meinannut millään luonnistua lonkankoukistajan kipujen takia. Ylämäkeen minä menin edellä nopeammin, alamäkeen taas äiti pääsi melkein puolijuoksua, kun minulla samaan laskuun meni kaksi kertaa kauemmin. Nyt aloin huomata sen, miksi oikeasti olisin tarvinnut vaelluskenkää. Lenkarissa jalkapohjalla ei ole tarpeeksi tukea, joten se rasittuu nopeammin, mikä taas johtaa melkoisen infernaaliseen kiputilaan.

Lounaalle pysähdyimme jo 4 kilometrin kohdalla olevalle Jussinkämpälle. Paikka oli mainio ja nälkäkin jo vaivasi, eikä sitä enää pelkkä suklaa tahtanut. Tex mex -pussipata oli hämmäntävän tulista, mutta selvisimme pähkinöiden ja soijarouheen avulla.

Jussinkämpältä laskeuduimme hyttysmetsien läpi Kitkajoen varrelle. Sää oli taas mitä parhain: oli lämmin, mutta jokivarressa kävi lempeä tuuli. Kuvissa tunnelma näyttää loistavalta näin jälkikäteen tarkasteluna, mutta muistikuva on jotain aivan muuta.

Aina kun luuli, että nyt ollaan huipulla, alkoikin vielä kamalampi nousu.

Polku kulki välillä aivan veden rajan tuntumassa, oli osin sortunutta joen pengertä, juurakoita ja kipu. Kilometrit kuluivat niin hitaasti, että olimme vakuuttuneita kilometritolpan unohtuneen välistä, kunnes se kuitenkin myöhemmin meitä tuli vastaan. Vauhti oli välillä vain 1 km/h.

Väsymys ja epätoivo (olimmehan vasta aamulla ohittaneet puolivälin) kirvoitti meissä kuitenkin paljon naurua, eihän siinä muuta oikein voinut kuin nauraa tai itkeä. Kerroin äidille, että kesällä potilailla oli toisinaan lääkäriin tulossyynä merkintä ”joka paikan kipu” tai ”jalattomuus”. Olimme niille hymähdelleet kesällä, mutta nyt olisin jo itsekin valmis menemään päivystykseen ja kertomaan vaivaksi joka paikan kivun.

Päivämatkaa oli takana noin 11 km. Kun rannasta näkyi hirvittävän korkea mäki, totesimme heti, että varmaan tuonne seuraavaksi kiivetään, ovathan reitin suunnitelleet selvästi sadistit.

Täytimme vesipullot ja äiti totesi ”seuraava juomatauko on sitten huipulla”, ja jatkoimme taas matkaa. Polku jatkui kuitenkin joen penkereellä, ja kun nousua ei kuulunut, oli pakko pysähtyä juomaan. Lopulta pari tuntia myöhemmin polku kaartui metsään ja alkoi nousta.

Hekottelimme välillä maaten rinteessä; aina, kun luuli, että nyt ollaan huipulla, alkoikin tältä huipulta vieläkin kamalampi nousu. Vaikka sitten laskussa totesinkin, että ylämäen huonoin puoli on se, että sitä aina seuraa alamäki, joka oli minulle vieläkin raskaampaa kuljetavaa.

Alamäen pohjalla tulimme leveälle kivituhkabaanalle ja huomasimme, että tässä kohtaa reitti yhdistyy Pieneen karhunkierrokseen. Alkuperäisenä tarkoituksena oli käydä samalla katsomassa myös pikkukierroksen nähtävyydet ja tässä risteyksessä oli tarkoitus jatkaa Kallioportille, joka

sijaitsee oppaan mukaan ”kiipeämisen arvoisen mäen huipulla”. Ei kiitos! Jalat olivat jo aivan muusina ja vielä pitäisi päästä johonkin yöksi.

Onnuin hitaasti pitkin kovaa alustaa, jota oli hankalampi kävellä kuin pehmeää metsäpolkua, eivätkä vastaantulevat hyväntuuliset tuulipukukiihtäjät varsinaisesti auttaneet asiaa. Harrisuvannolta päätimme kävellä vielä neljä kilometriä Siilastuvalle, eihän se ole matka eikä mikään

Lopulta pääsimme tuvalle, jossa ennen meitä oli isä ja noin kymmenvuotias poika sekä kaksi saksalaista naista. Kysyimme, mahtuuko tupaan ja mahtuihan sinne. Laverit olivat leveät ja kahdessa kerroksessa, tilaa ehkä noin kymmenelle, jopa 12:lle jos sovussa ollaan. Saksalaisnaiset olivat valinneet nukkumapaikakseen molemmat seinänvierustan, toinen ylä ja toinen alapetissä, isä ja poika olivat alhaalla ja sinne mekin halusimme.

Ruuaksi oli paljon kalliimpaa pussipastaa, jotka oli ostettu retkeilykaupasta ja kyljessä luki ilahduttavasti ”high in calories!”. Tuvalla oli myös paistinpannu eli iltapalaksi oli myös lettuja! Syödessämme tupaan tuli neljä muuta, jotka olivat vieneet tavaransa yläpetiin. Tämän jälkeen tuli vielä kolme naista, jotka myös valittivat joka paikan kipua. Heistä äänekkäin totesi, että kyllä he tupaan mahtuvat ja meitä alkoi jo naurattaa, kun saksalaisnaiset olivat jo meidän tupaan tullessa todenneet, että alkoi olla täyttä.

Kolmen naisen joukkio oli muutenkin omituinen ilmentys, kun heillä oli mukanaan ja päällään melkoisen kallis ja uutuuttaan hohtava varustus, mutta ruuaksi couscousia ja raakoja porkkanoita, joita he sitten keittelivät illalliseksi. Syykin selvisi, he kertoivat myöskin olevansa ensimmäistä kertaa vaelluksella ja oikeastaan retkeily kaikkiaan oli heille uutta.

Päivä 4: Munkkeja ja päiväunet (14 km)

Neljännän päivän aamuun herättiin taas varhain, sillä tuvassa oli 13 hengen voimin aivan tuskas-tuttavan kuuma. Saksalaisnaiset lähtivät jo ennen meitä, heilläkin oli ollut ahdistava ja kuuma yö. Aamupalana oli taas tuhti annos puuroa ja turvonneet jalat oli tungettava lenkkareihin.

Kävelimme pikkukierosta pitkin Myllykoskelle ja siitä vielä Juuman Basecamp – hotellille. Sieltä saatiin taas oikeaa kahvia, munkkia ja suklaata. Syötiin yksi levy suklaata kahvin kanssa ja toinen ostettiin vielä mukaan. Makeanhimo oli miltei pohjaton. Mutta ehdottomasti paras asia pysähdyksessä oli vessa, jossa oli lavuaari.

Kylmyyden takia en ollut peseytynyt kunnolla koko reissun aikana ja nyt oli vihdoinkin mahdollisuus pestä kädet, naama ja kainalot. Paita haisi jo niin pahalta, etten sitä halunnut päälleni, mutta äidillä oli varavaatteita lainaksi saakka.

Kun lähtee Juumasta, on nopeasti kävellyt kansallispuiston ulkopuolelle. Maisema vaihtui taas talousmetsäksi ja osin myös hakkuuaukeaksi. Jalkoja särki ja kohdatessamme niitä parjattuja kosteita suoalueita, oli tunnelma miltei euforinen, kun jääkylmä suoliemi hulahti lenkkariin ja puudutti jalan hetkeksi melkein kokonaan kivuttomaksi. Nopeasti kävely kuitenkin lämmitti ja kuivatti sukan, kengän ja jalan, ja kipu palasi.

**Hyviin tapoihin kuuluu viedä omat roskat pois metsästä,
kun ne on jaksanut sinne kantaakin.**

Juuri ennen Porontimajoen autiotupaa tulimme hiihtobaanalle, jolla näkyi lapsuuden talvesta tuttuja merkkejä – olin kai tosiaan käynyt täällä. Autiotuvalle jäimme lounaalle ja pysähtymään pidemmäksi aikaa. Yritin huuhtoa kenkiä ja sukkia purossa, mutta ei niistä enää parempia saanut. Porontimajoen autiotupia on kaksi, ja paikkoja ehkä noin 20:lle. Se lienee suosituin paikka viettää viimeinen yö ennen Rukalle kömpimistä, ja sen huomasi. Huussit olivat ääriään myöten täynnä ja epäsiistejä; keittokatos oli täynnä ruokaa, mausteita ja roskia, ja tuvissa oli käsittämätön määrä viinapulloja. Ilmeisesti useimmat juhlivat retken päätöstä jo etukäteen, eikä juuri kukaan halua kantaa viimeisellä etapilla omia roskiaan, vaikka hyviin tapoihin luonnollisesti kuuluu viedä omat roskat pois metsästä, kun ne on jaksanut sinne kantaakin.

Lounaaksi oli tietysti pussipastaa soijarouheella. Äiti otti vielä laavulla päiväunet ja minä lepuutin jalkoja ja lounastauko venyi parin tunnin mittaiseksi pienessä sateessa. Tuumimme kuitenkin, että olisi varmaan syytä jatkaa vielä kuuden kilometrin päähän laavulle, jolloin viimeiselle päivälle jäisi vain kymmenen kilometriä kaikkine nousuineen.

Taival meni jokseenkin hyvin, ja päivämatkaa kertyi 14 km, siis lepopäivä verrattuna kolmen ensimmäisen päivän parikymmen kilometrisiin. Illalla meillä oli nuotio ja pystytimme teltan juuri ennen kuin alkoi sataa ja söimme melkein kaiken lopun ruuan, vielä vähän pussipastaa jäi viimeiselle päivälle. Oli sen verran kylmä, että laitoin kaikki vaatteet, mitä kannoin päälleni, vain sortsit jäivät käyttämättä.

Päivä 5: onneks tää reitti ei sentään mee enää Rukan huipulle (10 km)

Teltta kesti sadetta, vaikka emme olleet olleet siitä ihan varmoja ja heräsimme kylmään ja kosteaan päivään taas varhain. Söimme kaikki loput puurot, mitä meillä oli ja heitimme rinkat selkään.

Iso Kuikkalammen laavulta viimeinen reittipätkä alkaa tympeässä talousmetsässä nousulla Kumpuvaaralle. Sitä seuraa nousu Konttaiselle, joka on jyrkkä ja kallioinen, joten sieltä oli hienot maisemat. Pahimpiin nousuihin oli laitettu portaita. Konttaisen huipulla oli hyytävän kylmä tuuli ja sadettakin vähän vihmoi, mutta jäimme sinne silti lounaalle. Huomasimme, että jäljistä päätellen myös siellä oli aika moni telttaillut, vaikkei se virallinen telttailupaikka ollutkaan.

Valtavaaralle nousu tuntui kestävän ikuisuuden ja vesikin oli lopussa, lopulta otimme suolammikosta melkein virtaavaa vettä ja joimme sitäkin keittämättä. Ei ehkä kaikkein viisain ratkaisu, mutta eipä siitä sairaaksi tullut.

Valtavaaran huippu on tuskainen saavutettava, sillä sen näkee pitkän aikaa ennen kuin on perillä. Rinne on ensin jyrkkä ja metsäinen, sitten yhtäkkiä puut harvenevat ja näyttää että tullaan huipulle, mutta oikeasti huipulle onkin vielä matkaa.

Valtavaaralla oli taas paljon päiväretkeilijöitä, jotka kulivat vauhdikkaasti makkarat pikkurepuissaan. Toisin kuin koko kierroksen kiertäjät, päiväretkeilijät eivät tuntemattomille jutelleet. Valtavaaralta alas tuleminen oli todella haastavaa, sillä jalkakipu alkoi jo levitä nilkkoihin, polviin ja selkään ja lopulta lonkkiinkin.

Kävelin hitaasti kuin vanhus ja tietysti alamäessä oli paljon kallioisia kohtia, joista alas kipuaminen kävi kunnan treenistä. Totesin äidille, että onneksi tämä sentään on viimeinen mäki, sillä opaskirjan mukaan reitti ei kierrä enää Rukan huipun kautta, vaikka reitti onkin suunniteltu niin ”että se tuntuu varmasti vaeltajien jaloissa”.

Kilometritolppien huvetessa äiti rupesi pohtimaan, että mistä loppuosa sitten oikein kulkee, kun meidän ja hotellin välissä on enää Ruka. No ei sentään huipun kautta, kuten luvattua, mutta kuitenkin ylös mustaksi merkittyä laskettelurinnettä. Kyllä siinä oli jo itkukin lähellä.

**Toisin kuin koko kierroksen
kiertäjät, päiväretkeilijät
eivät tuntemattomille
jutelleet.**

Tapasimme vielä uudestaan ensimmäisenä päivänä tapaamamme nuoren naisen, joka oli lopulta päässyt Rukalle neljännen päivän iltana. Oli kuulemma ollut korkea aikakin, sillä ruoka oli loppunut viimeisen päivän aamuna; viimeisen 16 km Porontimajoelta hän oli kävellyt aamupuuron ja yhden Elovena-keksin voimalla.

Väsymys oli ollut kuulemma niin kova, että ensimmäiset unet hän oli ottanut hotellihuoneen oven edessä lattialla. Vasta pari tuntia myöhemmin hän oli jaksanut siirtyä sänkyyn, jonka jälkeen hän oli nukkunut melkein koko vuorokauden. Jälkeenpäin tuntui, ettei oma valmistautuminen ja varustus sittenkään ollut huonoimmasta päästä.

Kotimatka alkoi trendikkäästi sukissa ja sandaaleissa, sillä lenkareita en enää kyennyt jalkaan laittamaan. **S**

Mitä teen ensi kerralla toisin:

- Hankin vaelluskengät, sillä ne OVAT hyödylliset - ei kastumisen tai maaston takia, vaan siksi että jalat väsyvät helposti ylimääräisen painon ja jatkuvan liikkumisen vuoksi
- Lähdän yksin. Vaikka jonkun kanssa onkin mukavaa jutustella, haluan silti kokea vaeltamisen myös yksinäni
- Kuivatan ruokaa itse, koska silloin saan monipuolisemman ruokalistan ja saan päättää mausteiden määrän; pussipastalla päivän suola annos saattoi olla jopa 15g
- Poikkean reitiltä, koska itse suunnistamalla pääsee paikkoihin, jonne teitä ei ole (tämä vaatii vielä harjoittelua)
- Hankin lisää villavaatteita. Toisin kuin tekninen paita, joka joutui reissun päätteeksi hajun takia roskiin, villatoppi ei haissut mitään!

T a p a a

DANIEL

Teknillinen fysiikka ja matematiikka, 2. vuoden osakuntalainen

- 1) Olla helposti lähestyttävä kaverina.
- 2) Alepan hiilariale auttaa, sekä muiden opiskelijoiden kanssa oleminen.
- 3) Olen kehittynyt meemitietoisemmaksi.

Opastustoimikunta on tunnetusti SatO:n selkäranka - ainakin fukseille. Tässä jutussa näet oivat ensiesittelyt tämän vuoden urbeista opastajista, mikäli et ole päässyt vielä heihin tutustumaan.

Tony, Lasse, Sara, Maria, Daniel, Josefina, Henri, Ella-Maria, Ilja ja Johannes vastaavat seuraavaan kolmeen kysymykseen:

- 1) Miten haluat vaikuttaa opastajana?
- 2) Selviytymisvinkkisi opiskelijaelämään?
- 3) Miten itse olet kehittynyt osakuntalaisena/ opiskelijana fuksivuodesta nykyhetkeen?

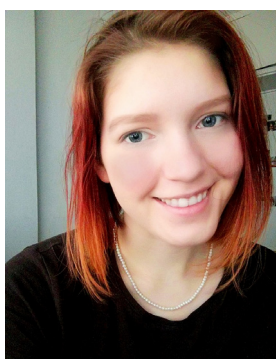
HENRI

Geofysiikka, 5. vuoden osakuntalainen

- 1) Tutustuttaa uudet opiskelijat mukavasti ja turvallisesti opiskelijaelämään.
- 2) Kaikkea kannattaa kokeilla ja olla mukana, mutta jollain rotilla nyt kuitenkin.
- 3) Virheist oppii ja kokemust karttuu, on tässä jotain opittu tieteestä ja elämästä.

ELLA-MARIA *Luokanopettajakoulutus, 2. vuoden osakuntalainen*

- 1) Haluaisin selkeyttää auttaa uusia osakuntalaisia vaikeiden ja mietityttävien asioiden kanssa, sillä ainakin itsellä niitä on ollut alussa todella paljon! Sen lisäksi on mielestäni tärkeää, että kaikki tuntevat itsensä tervetulleiksi osakunnalle, ja siihen haluaisin vaikuttaa.
- 2) Opiskelu elämä on itsellekin vielä aika uutta, mutta suunnittelu, budjetointi ja tavoitteiden asettaminen on auttanut huomattavasti: paino pysyy sillä mikä on tärkeintä. On kuitenkin tärkeää pitää tavoitteet reaalisina, eikä jättäytyä myöskään pois kaikesta siitä muusta kivasta, mitä opiskelu tuo mukanaan.
Osakunnan järjestötoiminta on ollut myös mahtavaa, sillä siinä pääsee tutustumaan tekemisen keskellä mahtaviin tyyppeihin myös oman alan ulkopuolelta.
- 3) Jo nyt olen huomannut kynnyksen ottaa vastuuta ja osallistua toimintaan madaltuneen huomattavasti.

o p a s t a j a t !

ILJA

Teoreettinen fysiikka, 3. vuoden osakuntalainen

1) Haluan rakentaa avointa ja kodikasta opiskelijayhteisöä. Sellaista, joka on jäsenistönsä näköinen eikä muokkaa ketään muottiin.

2) Yön viimeiset tunnit ennen tenttiä on parempi käyttää nukkumiseen, ja ulkona kannattaa käydä ainakin kerran päivässä.

3) Opin ottamaan kunnolla vastuuta ja viemään aloittamani asiat loppuun asti.

LASSE

Valtio-oppi politiikan tutkimuksen linjalla, 2. vuoden osakuntalainen

- 1) Auttaa kaikkia löytämään ympärilleen mahtavia uusia ihmisiä, ystäviä ja hauskoja seikkailuja.
- 2) Tehopäikkärit ja kalenterin ahkera käyttäminen.
- 3) Olen kehittynyt ihmiseksi, joka ei pelkää enää uusia tilanteita ja olla esillä. Osaan nykyään myös edullisten ruokaostosten taidon.

JOSEFINA

Kotitaloustiede, 4. vuoden osakuntalainen

- 1) Opastajana toivoisin voivani edistää yleistä hyvää mieltä.
- 2) Opiskelijaelämän aikana kannattaa kokeilla mahdollisimman paljon erilaisia asioita.
- 3) Fuksivuodesta eteenpäin on karttunut paljon kokemusta niin opiskelijana kuin ihmisenäkin.

SARA

Lääketiede, 2. vuoden osakuntalainen

- 1) Haluan, että jokainen viihtyy SatOlla ja voi olla oma itsensä.
- 2) Kaikkea ei tarvitse lukea, silmäily ja kuvat yms. selityksineen riittävät yleensä pitkälle. Kaikkeen ei myöskään tarvitse panostaa, varsinkaan, jos arvostelu on asteikolla hyväksytty-hylätty. Tehkää sitä mikä itseä kiinnostaa!
- 3) Olen huomannut, ettei kaikissa tapahtumissa tarvitse käydä. Luultavasti ei menetä mitään vaikkei ole aina kaikkialla.

JOHANNES

Maantiede, 3. vuoden osakuntalainen

- 1) Haluan, että fuksien on helppoa tulla osaksi mahtavaa osakuntaporukkaa!
- 2) Hyvä skumppa tilanteessa kuin tilanteessa auttaa aina. Älä valitse kursseja, jotka vaativat läsnäoloa aamuisin.
- 3) Olen kehittynyt varmemmaksi ja oppinut paljon. Kaikkeen kannattaa suhtautua positiivisella ja rennolla meinillä.

MARIA

Teologia, 5. vuoden osakuntalainen

- 1) Haluan olla kertomassa toiminnasta ja saattamassa sisään kädestä pitäen tarvittaessa, jotta kenenkään ei tarvitsisi pelätä mukaan osakuntaan tulemistä. Osakuntavuositani vanhimpana opastajana olen myös jakamassa muulle toimikunnalle “männävuosien” näkökulmaa (näin on tehty ennen, se toimi/ei toiminut, huomioidaan tämä tapahtumissa).
- 2) Nuku ja syö tarpeeksi! Hyödynnä sitä, että opiskelet pääkaupungissa, jossa on paljon opiskelijatarjouksia. Käytä kalenteria, ja pidä opiskelusta ja velvollisuuksista vapaita iltoja tuntematta huonoa omatuntoa. Niitä nimittäin tarvitset.
- 3) Aika melkoisesti... Kaikenlaista kasvamista ja uuden oppimista on ollut, ja lähdän aika rohkeasti ja ennakkoluulottomasti mukaan kaikenlaiseen opiskelijatoimintaan. Tätä ennakkoluulottomuutta suosittelen kaikille!

TONY (opastussihteeri)

Teoreettinen fysiikka, 3. vuoden osakuntalainen

Oma tavoitteeni opastajana on jatkaa aikaisempien vuosien opastajien tekemää hyvää työtä, ja saada tämänkin vuoden osakuntafuksit tuntemaan olonsa tervetulleiksi. Omana fuksivuonna opastajien läsnäolo oli todella tärkeää kuuluvuuden tunteelle, ja toivonkin että saamme välitettyä samaa filistä fukseille myös tänä vuonna.

Jaa kokemuksiasi! Erityisesti alkuvaiheessa opiskelijaelämän hektisyys, uusi ympäristö ja uudenlaiset haasteet saattavat tuntua hankalilta ja ylitsepääsemättömiltä. Tällöin kannattaa hakeutua vaikkapa muiden osakuntalaisten seuraan, ja jutella kokemistaan haasteista. Tukea sekä kanssahajoilijoita löytyy aina, ja omalta kohdaltani monikin ongelma on ratkennut Viisiin menemällä.

Lisävinkkeinä: käytä kalenteria, hyödynnä opiskelija-alennuksia, muista levätä.

Parasta osakunnassa on poikkitieteellisyys ja hyvä ympäristö. Osakunnalta löytyy opiskelijoita lähes kaikilta aloilta, ja itsestäni tuntui todella hyvältä päästä tutustumaan ihmisiin myös fyysikkopiirien ulkopuolelta. Tapahtumat ja erinomaiset tilat tarjoavat hyvän mahdollisuuden opiskelun ja liikunnan lisäksi juurikin tämmöiseen poikkitieteelliseen pohinaan. Viisistä löytyy aina jotain jännää keskustelua aivan kaikesta mahdollisesta.

Uskallan nyt kysyä rohkeammin neuvoa ja ottaa vastuuta. Fuksivuonna tuntui, että jokaisesta suunnasta tuli järkyttävä määrä infoa, jota ei vain saanut sisäistettyä. Sitten kun asioista oli jo ohimennen mainittu, en enää viitsinyt kysyä. Nykyään tajuaa sen, että useat ihmiset ovat aivan samassa junassa, eikä asioista kysyminen haittaa pätkääkään.

Järjestö- ja osakuntahommat taas ovat opettaneet uskaltautumaan vastuun ottamiseen. Viime kädessä osakuntakin pyörii opiskelijavoimin, ja tapahtumien järjestäminen sekä nakkien hoitaminen on parhaimmillaan hauskaa ja pahimmillaan opettavaista.

Ja
lyhyemmin:

- 1) Jatkaa aikaisempien opastajien tekemää hyvää työtä, ja saada tämänkin vuoden osakuntafuksit tuntemaan olonsa tervetulleeksi.
- 2) Muista jakaa omia kokemuksiasi ja hakea tukea hankalissa tilanteissa. Muut opiskelijat ja kanssahajoilijat ovat tärkeä voimavara. Lisäksi: käytä kalenteria, hyödynnä opiskelija-alennuksia, muista levätä.
- 4) Uskallan kysyä rohkeammin neuvoa ja ottaa vastuuta. Jos et itse tiedä jotain, niin luultavasti eivät tiedä monet muutkaan. Järjestö- sekä osakuntahommat ovat opettaneet nauttimaan tapahtumien järjestämisestä ja vastuun ottamisesta. Samalla pääsee kantamaan oman kortensa kekoon osakunnan pyörimisessä.

Slurp

tuo kahvisi kotiovellekin

Teksti: Tero Rehula

Muutin Porista Helsinkiin tuoreena ylioppilaana syksyllä 2009. Saman tien muutin Satakuntatalolle ja aloitin opinnot oikiksessa. Satakuntatalolla viihdyin (lue: sain asua) kaikkiaan kuusi vuotta, kunnes asumisaikana päättyi kesällä 2015.

Suoritin asepalvelukseni kalenterivuonna 2011 osittain Ruotsiksi, minkä johdosta päädyin opiskelemaan myös Hankenille syksyllä 2012; siellä opintoni ovat edelleen kesken, eivätkä todennäköisesti ikinä valmistukaan, mutta juristiksi onnistuin valmistumaan parin väli vuoden jälkeen kesällä 2017.

Usea erillinen asia johti Slurpin perustamiseen.

Ensimmäisen asia oli oma havainto siitä, miten moniulotteinen ja elämyksellinen tuote kahvi voi olla.

Olin juonut koko elämäni kahvia tietämättä mitään kahvin todellisista laatutekijöistä. Ensimmäinen kupillinen tuoretta pienpaahtimokahvia oli silmiä avaava kokemus. Oiseksi, olen varmaan aina ollut vähän yrittäjähenkinen ja kehitellyt erilaisia yritysideoita. Tätä taustaa vasten aloin myös perehtyä siihen, miten voisin tarjota saman itse kokemani kahvinautinnon tavallisille kahvinjuojille.

Kahvien hankinnasta oli tehtävä mahdollisimman helppoa.

Yhdessä Manuelin ja Rafaelin kanssa kehittelimme yritysideoan, jossa maailman parhaat kahvit toimitetaan ihmisten postiluukkuun niin tuoreena kuin mahdollista suoraan paahtimoilta. Kahvia voi tilata silloin kuin haluaa taikka säännöllisellä toimitusrytmillä. Oikeastaan kaiken voi räätälöidä itse, eikä mihinkään pitkiin sopimuskausiin tarvitse sitoutua.

Aluksi meitä oli kolme perustajaa, jotka tekivät Slurpin ohella muita osa-aikatoimia sekä opintoja. Ensimmäiset asiakkaat olivat niin tyytyväisiä palveluun, että saimme itsevarmuutta panostaa Slurpiin täysipäiväisesti.

Nykyään tiimissämme on jo kahdeksan jäsentä ja vuoden vaihteeseen mennessä lukema kasvaa kymmeneen; tämän on osaltaan mahdollistanut lokakuun alussa toteutettu rahoituskierros. Rahan lisäksi saimme myös tietotaidoltaan arvokkaita sijoittajia, jotka uskovat meidän visioon paremmasta kahvista ja tavasta hankkia sitä.

*”Aloin perehtyä siihen,
miten voisin tarjota itse
kokemani kahvinautinnon
tavallisille kahvinjuojille.”*

Hi there!

Here's a freshly roasted coffee for you to explore.
Grown with love, crafted with passion and delivered straight from the roaster.
We guarantee quality. Enjoy it just the way you like it.

At your service,
Team Slurp

www.slurp.coffee
[#slurpcoffee](https://www.instagram.com/slurpcoffee)
200g

*"Olemme parhaillamme
avaamassa myös Japaniin
lokalisoitua palvelua."*

Kaikki Slurpin tilaukset välittyvät suoraan kotimaisille pienpaahtimoille. Paahtimot paahtavat kahvit, pakkaavat ne Slurpin pusseihin ja lähettävät ne maailmalle Slurpin kuljetussopimuksilla. Luonnollisesti Slurp hoitaa myös kaiken markkinoinnin ja asiakaspalvelun.

Paahtajien työksi jää siis herkullisten kahvipapujen sourcaaminen ja paahtaminen täydellisyyteen.

Tällä hetkellä meillä on lähes 20 suomalaista paahtimoyhteistyökumppania ja tulevaisuudessa mukaan tulee paahtimoita myös ulkomailta. Itse kahvin alkuperä on aina jossakin lähempänä päiväntasaajaa.

Koska Slurpin valikoima on niin laaja, tarjolla on kahveja ihan jokaiseen makuun. Jatkuva tilaus eli kahvielämys voi kattaa esimerkiksi vain tummapaahoista suodatinkahvia jauhattuna taikka vaaleita moderneja espressoja papuina – niin että jokaisessa toimituksessa on eri kahvi, joka kuitenkin aina vastaa asiakkaan itse asettamia mieltymyksiä.

Suurin haaste on kokemuksen puute. Olemme opetelleet kaiken itse taloushallinnosta markkinointiin. Tiimin kasvaessa haasteena on kehittää mahdollisimman tehokkaat ja joustavat sisäiset prosessit ja päätöksentekomekanismit. Myös yrityskulttuuri pitää luoda ihan itse. Siinä olemme onneksi mielestäni onnistuneet hyvin ainakin sillä perusteella, että toistaiseksi kaikki Slurpin työntekijät ovat itse ottaneet meihin yhteyttä ensin. Hyvä työilmapiiri ja ryhmähenki ovat siis asioita, jotka ovat auttaneet meitä todella paljon rekrytoinneissa.

Parasta on sen sijaan saada hyvää palautetta asiakkailta. Silloin tietää, että teemme asioita oikein ja luomme ihmisten arkeen lupaamaamme lisäarvoa. Asiakkaiden ohella tärkeää ja parasta on myös meidän yhdessä tekemisen henki. Työnteon pitää olla kivaa, vaikka tavoitteet olisivat korkealla.

Tulevaisuuden tavoitteita meillä on monella saralla. Jatkossa panostamme markkinointiin kotimaassa huomattavasti nykyistä enemmän. Yritysmyyntiin puolella kasvuvaraa riittää niin ikään todella paljon.

Olemme parhaillamme avaamassa myös Japaniin lokalisoitua palvelua, jossa kieli on japani ja valutta jenit. Aluksi myymme suomalaista kahvia Japaniin, mutta tulevaisuudessa myös paikalliset paahtimot tulevat kuvaan.

Myös teknisellä puolella kehitämme palveluamme jatkuvasti eteenpäin. Tavoitteemme on tarjota paras mahdollinen käyttäjä- ja asiakaskokemus. Toivottavasti joskus tulevaisuudessa pystymme myös vaikuttamaan siihen, että koko maailman kahvituotannosta suurempi osa olisi kestävästi tuotettua niin sosiaalisesti kuin ympäristöllisestikin.

T

SYKSYN SOITTOLISTA

1. OPHELIA - THE LUMINEERS
2. BURNOUT - VIRGIN SUICIDE
3. SEPTEMBER - EARTH WIND AND FIRE
4. THESE DAYS - NICO
5. VAIKEETA - YOUNGHEARTED
6. MAGIC - COLDPLAY
8. STREETS OF GOLD - ISAIAH
9. SWEATER WEATHER - THE NEIGHBOURHOOD
10. UMBRELLA - EMBER ISLAND
11. CHAMPAGNE SUPERNOVA - ONE REPUBLIC
12. I SEE FIRE - ED SHEERAN
13. RUN FOR COVER - THE KILLERS
14. ASHES & WINE - A FINE FRENZY
13. LEAVES THAT ARE GREEN - SIMON & GARFUNKEL
15. DEN SISTA SÅNGEN - KENT

Teksti & kuva: Maria Djakonowsky

Vuonna 2017 tehtävä Euroopan reissu ei voinut kohdallani suuntautua muualle kuin Saksaan. Teologina en ole voinut välttyä kaikelta juhlaruusu-hypetykseltä, tuleehan tänä vuonna kuluneeksi tasan 500 vuotta siitä, kun uudistusmielinen Martti Luther kertoman mukaan naulasi 95 teesiään Wittenbergin kirkon oveen. Pitihän tämä juhlinta käydä tsekkaamassa myös paikan päällä.

N ö r t t e i l y ä s a k s a n - m a a l l a

P ienehkö kaupunki on täynnä historiaa ja rakennukset pienten katujen varressa muistuttavat menneestä ajasta. Kauppiaat ja ravintolat osasivat ottaa Lutherista kaiken irti – löytyi kaikkea mahdollista Luther-ankasta paitoihin ja oluisiin. Kirkkoja oli useampia, mutta halusin nähdä erityisesti ns. Lutherin suosikkikirkon. Kirkossa hän toimitti messun esitteiden mukaan jopa 2000 kertaa.

Paikalle osuessani kirkon sakastissa oli alkamassa lyhyt ekumeeninen jumalanpalvelus, joten pistäydyin katsomaan. Paikalla oli parisenkymmentä ihmistä eri puolilta maailmaa. Kanttorikin valikoitui paikalle saapuneiden joukosta. Kauppiaat ja ravintolat osasivat ottaa Lutherista kaiken irti – löytyi kaikkea mahdollista Luther-ankasta paitoihin ja oluisiin.

Wittenbergissä vietetyn päivän ohella vietin viikon Berliinissä. Heti saavuttuani tiesin, että tahdon palata tänne uudelleen. Näin olin tosin kuullut muillekin käyneen, kun kyselin vinkkejä ennen reissua. Internetin nörttiyhteisön vinkit olivat todella kattavat:

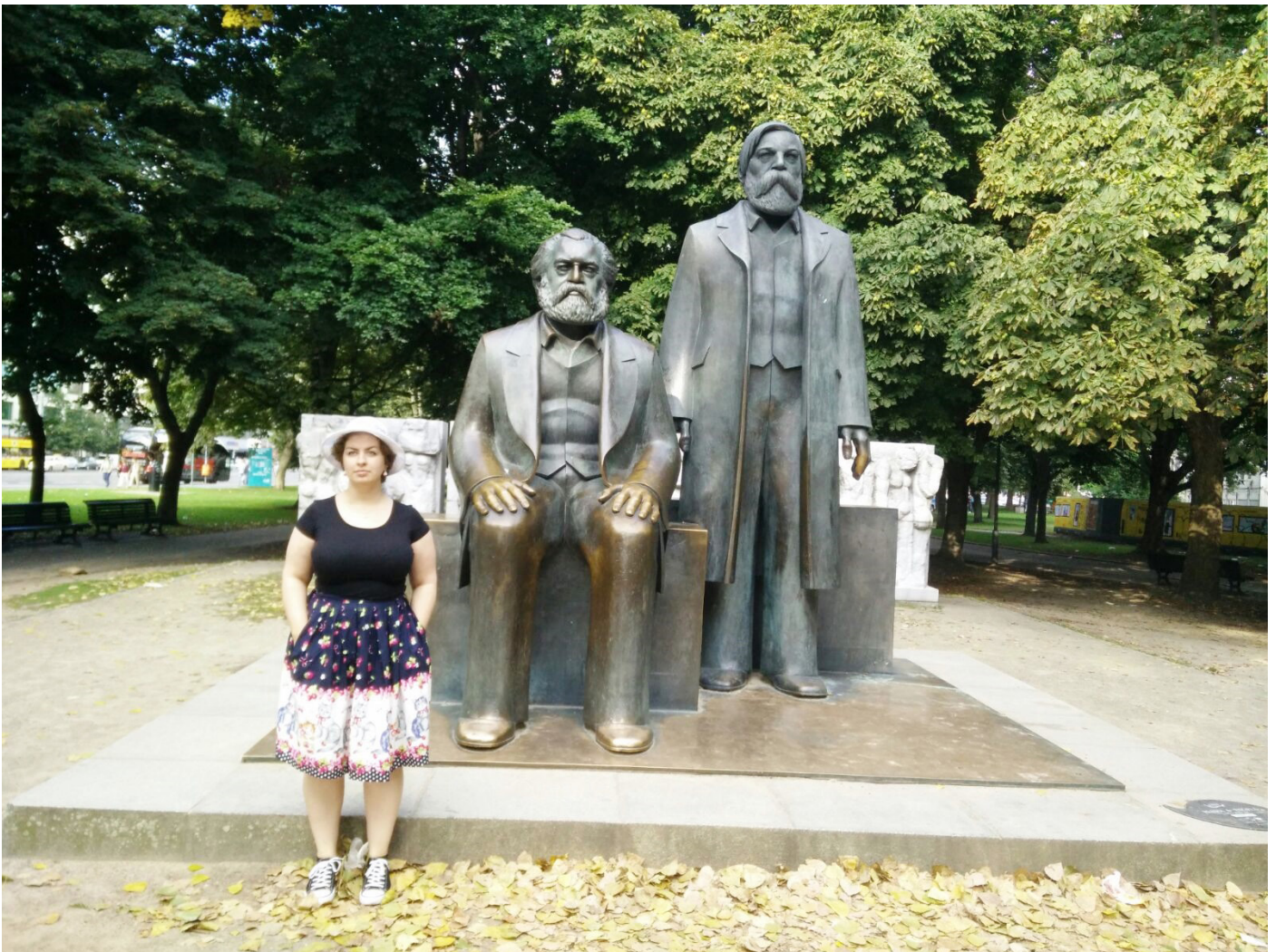
erilaisia museoita, kauppiaita ja tapahtumia on Berliinissä valtava määrä. Näistä omalle listalleni valikoituvat muun muassa DDR-museo, videopelimuseo sekä lajimäärältään maailman suurin eläintarha. Pluspisteitä Berliini saa myös siitä, että suomalainen opiskelijakortti oikeutti alennukseen hyvin monessa paikassa, myös museoissa.

DDR-museo oli niin mukaansatempaava, että en ymmärtänyt ottaa sieltä yhden ainutta kuvaa. Museo oli suhteellisen pienessä tiloissa ja tuntui ruuhkaiselta, mutta nähtävää oli paljon. Vitriinit olivat täynnä vanhoja esineitä muropaketeista kampeihin ja leluista aseisiin, propagandalehtisiä ja lakipykälä unohtamatta. Jokaisen esineen tai esineryppään vieressä oli esittelyteksti saksaksi ja englanniksi.

Museossa oli myös pieniä televisioita, joista pyöri aikansa ohjelmapätkiä – muun muassa monelle ikäiselleni (ja sitä vanhemmalle) Pikku Kakkosesta tuttu Nukkumatti. Syvemmällä museon sokkeloissa oli myös ajan tyyliin sisustettu ”talo” kaikkine huoneineen, sekä mukaelma vankilasellistä. Moniin esineisiin sai yllättäen koskea (tai ainakin ihmiset kieltolappujen puutteesta niin tekivät).

Arkkitehtuurin vaihtelu kaupungin eri puolilla oli mieletöntä. Eläintarhan lähistöllä keskustan kupeessa kauppakeskukset ja muut rakennukset kohosivat moderneina ja lasisina kohti taivasta. Alexanderplatzin lähistöltä taas löytyi DDR:n symboli, vanha TV-torni sekä jo meemeihin päässeitä, karmeilta kivilaatikoilta näyttäviä asumuksia. Koulun historian tuntien sisältö muuttui jotenkin todella konkreettiseksi paikan päällä. Berlinin muurin saattoi kokea myös hyvin konkreettisesti tutkailemalla muutamaa keskustaan pystytettyä järkäletä – tai ostamalla matkamuistoliikkeestä pienen palan muuria itselleen vaikkapa jääkaappimagneetin muodossa.

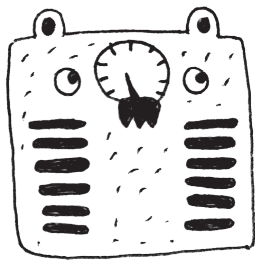
Videopelimuseo oli jokaisen niihin yhtään ”nörttäntäneen” päiväuni. Erilaisia konsoleita kronologisessa järjestyksessä seinäkaupalla, kuvia esimerkiksi hahmojen ”evoluutiosta” sekä mikä parasta – pelejä, joita sai pelata! Pelattavaa oli uudemmissa Xbox-konsoleista vanhoihin PlayStation-peleihin ja sokerina pohjalla oli pienen soluhuoneen kokoinen, mutta todella sympaattinen arcade-pelihalli.

Marx, Engels & minä - katse tähdäyttynä "suopeasti itään".

Monen konsolin eteen oli linnoittautunut lapsi vanhempansa kanssa tai pari varhaisteiniä, mutta myös eri-ikäisten peli-innostus tuli tässä hyvin esille. Oli toisaalta hauskaa kierrellä ja katsella, miten erilaisia ihmisiä oli kokoontunut tutkimaan pelien historiaa, hakemaan nostalgiaa vanhojen laitteiden tutkailusta tai ihan vaan huvikseen pelaamaan.

On tultu pitkälle kellarissa yötä päivää pelaavan, joskus ja jouluna peseytyvän oudon nörtin ajasta. Nörtteily yhdistää sukupolvia ja hyvin erilaisia ihmisiä toisiinsa ikään, sukupuoleen tai taustaan katsomatta. Sen konkretisoituminen pelimuseossa nosti hymyn huulille. **M**

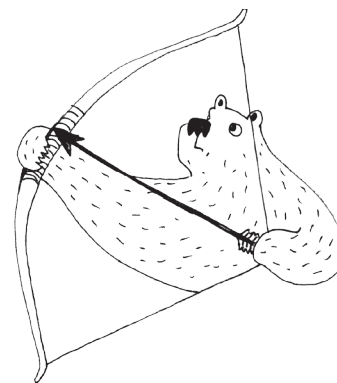
Vaaka

Suoriudut parhaiten paineen alaisena; siksi jätät tehtävät, esseen ja tenttiin lukemiset aina aivan viime tippaan.

Skorpioni

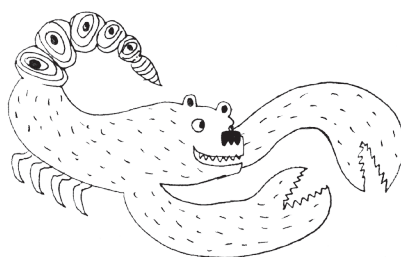
Olet yökyöpelä ja opiskelet usein aivan pikkutunneillakin; näin voit käyttää päivät ja illat aivan muihin hauskoihin asioihin.

Harmi vain, että tällä tyylillä et saa hirveästi unta ja nukahteletkin luennoilla.

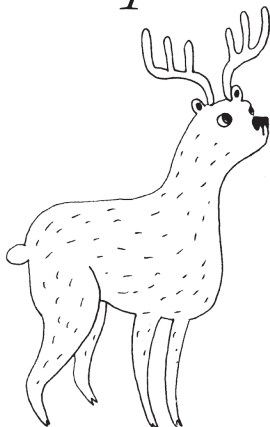

Jousimies

Et mielelläsi opiskele, sillä haluat käyttää vapaa-aikasi muuhun. Kun kuitenkin tartut oppikirjaan, kirjoittelet sen sivunreunoihin teräviä kommentteja kuten ”v**** mitä shaibaa”.

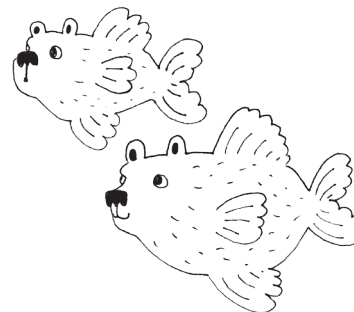

O p i s k e l u

Vesimies

Sinun ei juuri tarvitse opiskella vapaa-aikanasi – olet valppaana luennoilla ja suoriudut sen avulla tenteistä hyvin (tai mielestäsi ainakin *tarpeeksi* hyvin).

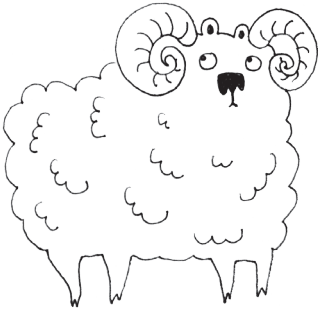
Kauris

Saat helposti flown; kun opiskelet/ kirjoitat, pystyt keskittymään uskomattoman hyvin. Maailma ympärilläsi voisi räjähtää, ja sekään tuskin saisi sinua herpaantumaan.

Kalat

Yrität kyllä opiskella, mutta päässäsi pyörivä loputon ajatusvirta ottaa jatkuvasti vallan. Nostat tällöin katseesi opiskelumateriaalistasi ja jäät tuijottamaan kaihoisasti tyhjyyteen.

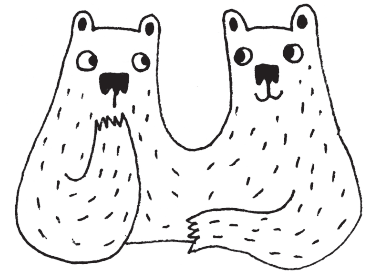

Oinas

Opiskelet, vaikka et tykkää siitä sitten yhtään, ja päästelet tyytymättömiä äännähdyksiä siinä samalla. Oletkin se äänekäs huokailija, joita löytyy vähintään yksi jokaisesta hiljaisesta lukusalista.

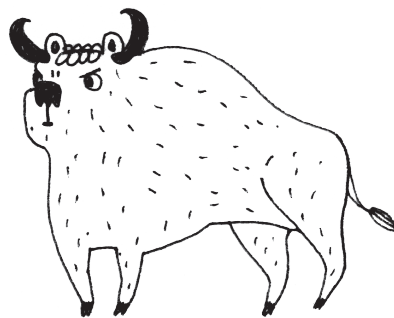
Härkä

Haalit itsellesi kunnianhimoisesti aivan liian paljon kursseja/projekteja/järjestötehtäviä ja olet hermoromahduksen partaalla jo marraskuun alussa.

Kaksoset

Olet kova aloittamaan erilaisia projekteja ja tehtäviä, mutta et niin kova saattamaan loppuun ainuttakaan. Keskity siis välillä yhteen asiaan kerrallaan!

s k o o p p i

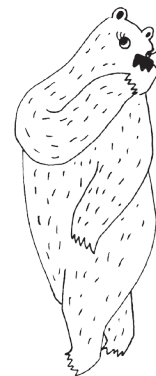

Rapu

Prokrastinaatio – kas siinäpä erinomainen sana kuvaamaan opiskeluasi! Tuskin ehdit istahtaa töidesi ääreen, kun koetkin vastustamatonta tarvetta siivota, pyykätä tai seurata maalin kuivumista.

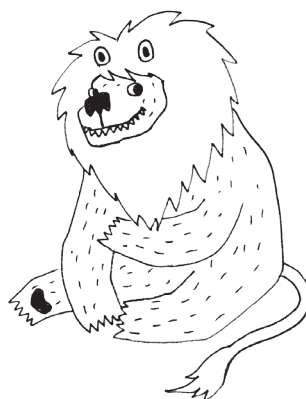
Leijona

Et keskity kunnianhimoisesti kaikkeen; jos kurssi ei saa mielenkiintoasi heräämään, et jaksu tuhlaa siihen aikaasi. Jos taas olet kiinnostunut, opiskelet oikein mielelläsi ja saat hyviä arvosanoja.

Neitsyt

Bravo, järkevä neitsyt! Olet onnistunut ottamaan juuri itsellesi sopivan määrän tehtäviä ja vastuita, ja suoriudut niistä kaikista kunnialla. Moni saisi todellakin ottaa mallia sinusta.

Satakuntalaisen Osakunnan jäsenten lohkaisuja jo vuodesta 1654.

“Pyydämme kuraattorilta aikaa koska... Se on sun alaas”

- Lasse K. itsareilla 2016

“Panopojat vei patterin meidän Vaa’asta.”

- Vihtori M. 13.3.2017

“Anna sun peppu tänne ni mä möyhennän sitä!”

- Pyytää isäntä maatessaan Porin huoneen lattialla

“Ootsä fuksi?”
“Joo.”

“No mä aattelinkin, kun sä näytit sitä!”

- Matti R. tekee tuttavuutta Lasse S:n kanssa Viisissä 1.9.

“Mä meinasin kuolla jo ku Matti tuli vessasta selkään!”

- Maria D. uusien ehtoossa

“I have a dream! Ja se on, että sain syötyä tän pizzan oksentamatta.”

- Henkka uusien ehtoon jälkeisenä päivänä klo 19:40

“Tää yksi henkilö esittäessään tätä yhtä henkilöä ja tämä henkilö oli Cersei Lannister.”

- Niina L. avaa kulttuuripalkinnon myöntämisperustetta fuksiaisissa

“Sitä saa, kun antaa!”

- Fuksi-Vivi HPJ:na

“EVVK:n toimintakertomus käsittelee kaiken, mikä niitä ei kiinnosta.”

-Vivi pääättelee fuksiaisten hallitusrastilla

“Puolletaan, koska kivannäköiset tytöt on kivempia!”

- Lauri lettikerhon raha-anomuksesta fuksiaisten hallitusrastilla

“Opiskeleeseen Suomessa - se on kotimaista.”

- Fuksi-Antti Harvardiin menevistä osakuntalaisista

“Ihan luonteva fiilis, nuija ja muija!”

- Heidi fiilistelee HPJ:n roolia fuksiaisissa

“Olisko kellään kyniä?”
“Giniä?”

- Jenna J. & Markku A. Jennan synttärisiteillä pari vuotta sitten
(lost and found kuolematon)

Spesiaali: Iikka T. & Tinder

“Mä oon hyvä flirttailee myös naisille!”
“Hyvä - mä oon siin ihan surkee.”

- Salla P. tarjoaa Iikalle apua Tinderin käyttöön

“Pistetään Iikan Tinder kuntoon!”
“JOO, Koska MUL ON VUODEKS
TINDER.GOLD!”

- Antti T. ja Iikka keskustelevat jälkimmäisen
Tindertilanteesta

“No mut et sä muista sitä, ku tilji meni
kiinni ku tuli K18.”

- Fuksi Lassi S. valistaa Iikkaa asioista tämä
kerrottua muistavansa Tinder-sovelluksen
kaikki muutokset matkan varrelta

Karhunkierros nyt myös Instagramissa!

Käy kurkkaamassa:

karhunkierrossato

